

Zdzisława Bytnar z domy Rechul, matka Jana Bytnara „Rudego”, córka Józefa Rechula i Józefy z Markusiewiczów. Urodzona 12 marca 1901 roku w Kolbuszowej jako czwarte dziecko rodziny Rechulów. Ojciec był urzędnikiem niższego stopnia najpierw w majątku hr. Tyszkiewicza, potem, już w odrodzonej Polsce, w Urzędzie Skarbowym. Ukończyła szkołę powszechną, naukę kontynuowała w gimnazjach w Krakowie i Mielcu, gdzie uzyskała maturę. Warto dodać, że miejsce, w którym znajdowało się Gimnazjum w Mielcu to obecny budynek Zespołu Szkół im. prof. J. Groszkowskiego przy ul. Kilińskiego 24. Zdzisława Rechul w swoim roczniku była jedyną kobietą. Uczęszczała następnie na Państwowe Kursy Nauczycielskie, prowadzone w Krakowie przez Henryka

Rowida; (zwane przez nią Pedagogium Rowida). W 1925 r. wyróżniona za wyniki w pracy przeniosła się wraz z mężem Stanisławem Bytnarem (również nauczycielem) i 4-letnim synem Janem (w latach okupacji pod ps. "Rudy" dowódca Hufca Południe Szarych Szeregów) do Warszawy, gdzie kontynuowała naukę. Jako absolwentka Instytutu Pedagogiki Specjalnej Marii Grzegorzewskiej w 1930 zorganizowała pierwszą Szkołę Specjalną na warszawskiej Pradze. W czasie okupacji niemieckiej korzystała z pseudonimów: "Sławska", "Sława", "Sławka". Podczas Powstania Warszawskiego pełniła służbę w "Pasiece" - Kwaterze Głównej Szarych Szeregów. Była kierowniczką Harcerskiej Poczty Polowej w Śródmieściu, łączniczką szefa Poczty Polowych Komendy Okręgu Warszawskiego Armii Krajowej, oraz jako osoba ciesząca się społecznym zaufaniem była członkiem zespołu cenzorskiego Harcerskiej Poczty Polowej. Po upadku powstania dostała się do niewoli niemieckiej będąc jeńcem stalagów i obozów: XI B Fallingbomel, Bergen-Belsen, IX C Molsdorf. Powróciła do Warszawy 15 sierpnia 1945 i zamieszkała w gruzach dawnego domu. Podjęła ponownie pracę w szkole specjalnej nr 6, ale już niebawem została przeniesiona na stanowisko radcy w administracji szkolnej (w Referacie Szkolnictwa Specjalnego). Potem była wizytatorką resortu szkolnictwa ds. szkół dla dzieci przewlekłe chorych (sanatoria, domy dziecka). W 1957 stan zdrowia zmusił ją do przejścia na emeryturę. Była autorytetem i przyjacielem harcerstwa, często określana "Matulą Polskich Harcerzy". Zmarła w Warszawie - pochowana 18 sierpnia 1994 r. na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Zdjęcia: po lewej Zdzisława Bytnar z synem Jankiem, po prawej w obozie jenieckim.